അപരനിർമിതിയുടെ സങ്കല്പനരൂപങ്ങൾ 'പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങ'ളിൽ

കൃഷ്ണൻ പി.സി.
ഗവേഷകൻ
മലയാളവിഭാഗം
കെ.കെ.ടി.എം.ഗവ.കോളേജ്,
പുല്ലൂറ്റ്.
E-mail: kichuspallikkara@gmail.com

സംഗ്രഹം

മനുഷ്യനെ കേന്ദ്രകഥാപാത്രമാക്കി വളർന്നുവന്ന പ്രപഞ്ചവീക്ഷണം അധീശത്വസങ്കല്പനങ്ങൾക്ക് വഴിമാറി. മനുഷ്യൻ എന്നാൽ ഞാൻ, എന്റെ മതം, എന്റെ ദേശക്കാർ, എന്റെ വർഗം എന്നിങ്ങനെ മനുഷ്യനിലെ സങ്കല്പങ്ങൾ ചുരുങ്ങി ചുരുങ്ങി വന്നു. മനുഷ്യൻ, മനുഷ്യേതരജീവികൾ എന്നീ വർഗബോധങ്ങളിൽ പൊതുവായ ചില സങ്കല്പനങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യനിലെ അറിവിന്റെ പരിമിതികൾ കൊണ്ട് സാമാന്യവത്കരണം സാധ്യമായിരുന്ന മനുഷ്യേതരജീവികളുടെ തലങ്ങൾ ഇവിടെയാണ് വികാസം പ്രാപിക്കുന്നത്. യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ആവിഷ്കരണങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുമ്പോഴും അവയിലെ അപരനിർമിതി വേറിട്ട വായനയ്ക്ക് ഇടം നൽകുന്നു. സക്കറിയയുടെ 'പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ' എന്ന കഥയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അപരനിർമിതിയുടെ സങ്കല്പനബോധങ്ങൾ തവളയിൽ എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നു. അധികാരം / അധീശത്വം, കീഴാളത / വരേണ്യത എന്നിവ ഈ കഥയിൽ രൂഢമാക്കപ്പെട്ട് കിടക്കുന്നു. കഥയിലൂടെ സാധ്യമായ/സാധ്യമാവാത്ത ആത്മബോധത്തിന്റെ സംഘർഷങ്ങളിൽ നിന്ന് അപരനിർമിതിയുടെ സങ്കല്പനമാനങ്ങളെ വേർതിരിച്ചെടുക്കുന്നതാണ് ഈ പ്രബന്ധം.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ: അപരനിർമിതി, കീഴാളത, വരേണ്യത, അധികാരം, അധീശത്വം, ആത്മം, അപരം, സ്വത്വം.

ആഖ്യാനത്തിന്റെ സാധ്യതകളെ ഏറെ ഉപയുക്തമാക്കുന്ന സാഹിത്യ ജനസ്സാണ് ചെറുകഥ. വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാരിൽ തുടങ്ങി ഒടുവിൽ കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ, മൂർക്കോത്ത്

കുമാരൻ, വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീർ, കാക്കനാടൻ തുടങ്ങിയവരിലൂടെ വളർന്ന് മലയാള ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം രൂപഭാവങ്ങളിലേറെ വൈവിധ്യം പുലർത്തുന്ന ഇന്നത്തെ എഴുത്തുകാരിൽ വന്നു നിൽക്കുന്നു. നേരിട്ടുള്ള ഉപദേശങ്ങളെയും സന്ദേശങ്ങളെയും നവോത്ഥാന കഥകൾ നിരസിച്ചു. ഈ സന്ദർഭത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ് കഥയിലെ ആധുനികത. ആധുനിക / ആധുനികാനന്തര കഥകളിൽ ശാസ്ത്രീയ അറിവുകളുടെയും, സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെയും, പരീക്ഷണങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ മനുഷ്യൻ തന്റെ ചുറ്റുപാടുകളെ നിർമ്മിക്കാനും, മെച്ചപ്പെടുത്താനും, മാറ്റിയെഴുതാനുമുള്ള കഴിവ് നേടിയെടുത്തു. ഇത്തരം സൃഷ്ടിയുടെ വക്താണ് സക്കറിയ.

ഒരേസമയം ആധുനിക ആശയങ്ങളോട് ചേർന്നുനിൽക്കുമ്പോഴും അതിന്റെ എതിർ ധ്രുവങ്ങളിലൂടെയുള്ള സഞ്ചാരവും അദ്ദേഹത്തിൽ കാണാം. 1964 ജനുവരി 26 ന് മാതൃഭൂമി ആഴ്ച്ചപ്പതിപ്പിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'ഉണ്ണി എന്ന കുട്ടി' എന്ന ചെറുകഥ മുതൽ ആനുകാലികങ്ങളിൽ സമകാലികമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകളിൽ വൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ ആവിഷ്ക്കാരമെന്ന നിലകളിൽ മൃഗപക്ഷിപ്രാണിഉഭയഉരഗ കഥകളിലേയ്ക്ക് കടക്കുന്ന പരകായ പ്രവേശങ്ങളുടെ ഭിന്ന വിചിത്രങ്ങളായ സ്വഭാവങ്ങളും സ്വരൂപങ്ങളും അടയാളപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. അവയിൽ ജന്തുജീവിതങ്ങളെ സത്താപരമായി നിർവ്വചിച്ചവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ പ്രതീകങ്ങളായി നിൽക്കുമ്പോഴും അവയിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രതീതി സാംസ്കാരിക സങ്കല്പനങ്ങൾക്ക് പ്രചോദനമാകുന്നു.

വിവിധങ്ങളായ സങ്കല്പനങ്ങളുടെ വായനയ്ക്ക് ഇടം നൽകുന്നു എന്നതാണ് അപരനിർമിതിയുടെ മറ്റൊരു തലം. ആഖ്യാനപരമായ വർഗീകരണത്തിൽ ജന്തുപ്രാണങ്ങളുടെ ആത്മഭാഷണമെന്ന നിലയിലും അവയെ കുറിച്ചുള്ള കഥപറച്ചിൽ എന്ന നിലയിലും ഇത്തരം കഥകളെ രണ്ടായി വിഭജിക്കാം. അപരമായ ഒന്നിലേയ്ക്ക് കടക്കുന്ന രൂപാന്തരത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ് ആദ്യഭാഗം കഥകളിൽ കാണുന്നതെങ്കിൽ രണ്ടാമത്തെ ഭാഗം ഉടലിന്റെ രൂപാന്തരങ്ങളിലും ഭാവാന്തരങ്ങളിലും ഒരുപോലെ തന്നെ സംഘർഷങ്ങൾ പ്രകടമാക്കുന്നുണ്ട്.

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി മനുഷ്യനെ കാണുന്ന കൊളോണിയൽ യുക്തി ജനിതകമായി മനുഷ്യവംശത്തിൽ വികസിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ട്. പരിഷ്കൃതനും വെളുത്ത് നീണ്ട്, മെലിഞ്ഞവനുമായ മനുഷ്യസങ്കല്പത്തെയാണ് കൊളോണിയൽ യുക്തി മുന്നോട്ട് വച്ചത്. കറുത്തവരും, സ്ത്രീകളും, കുട്ടികളും, ആദിവാസികളും, ദളിതരുമെല്ലാം ഈ യുക്തിയ്ക്ക് പുറത്താണ്. അവയിലെ മാനങ്ങൾ രാത്രി /പകൽ, കീഴാളത /വരേണ്യത, കീഴടങ്ങൽ /കീഴടക്കൽ, അധികാരം /വിധേയത്വം, ആൺ /പെൺ എന്നീ ദ്വന്ദ്വസങ്കല്പനങ്ങൾക്ക് വഴിമാറുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യൻ ഈ ലോകബോധത്തിൽ സ്വയം അന്യനാവുകയും ഇതര ജീവിവർഗങ്ങൾ മനുഷ്യന് അപരമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യന്റെ യുക്തി അപരമായ ഈ അനുഭവസ്ഥലങ്ങളെ രണ്ടാതരവും അപഹാസ്യവുമായാണ് കരുതുന്നത്. അനുഭവങ്ങളുടെ പരിമിതികൊണ്ട് മൃഗപക്ഷിപ്രാണിഉഭയഉരഗ കഥകൾ ചമയ്ക്കുമ്പോഴും മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവഗുണങ്ങൾ തന്നെയാണ് അവയിൽ നാം അന്വേഷിക്കുന്നത്. ഇത്തരം അന്വേഷണങ്ങൾ ചെന്നെത്തുന്നത് അരികുവത്ക്കരിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവങ്ങളിലാണ്. എന്നാൽ പൂർണമായും പാർശ്വവത്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നത് എന്ന് ഇതിന് അർഥം ഇല്ല. അരികുവത്ക്കരണത്തിന്റെ സ്വഭാവങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുമ്പോഴും അവ പ്രകടമാക്കുന്ന യുക്തിയുടെ തലങ്ങൾ അവയിലെ മാനങ്ങളായി കടന്നുവരുകയും സ്വത്വബോധങ്ങളായി പരി

ISSN: 2582 - 2594

ണമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപരമായ സങ്കല്പത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്ന ബോധം ആത്മത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ്. സത്താപരമായ അംശത്തെ അപരത്തിൽ കാണുകയും ആത്മം ക്രമരഹിതമായ ബോധത്തെ വീണ്ടെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മൃഗപക്ഷിപ്രാണിഉഭയഉരഗ കഥകളിൽ അപരത്തെ കാണുന്ന മനുഷ്യനിലെ ആത്മബോധം പ്രതീതി സൃഷ്ടിക്കുന്നു. രൂപപ്പെടുന്ന പ്രതീതിയിൽ ആരോപിക്കുന്ന സ്വത്വം ആത്മത്തിന്റേതാണ്. സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഇടം അപരത്തിന്റേതും. ഇപ്രകാരം രൂപകല്പന ചെയ്യെട്ടുക്കുന്ന അപരനിർമിതിയെയാണ് 'പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ' എന്ന സക്കറിയയുടെ കഥയിൽ ആരോപിക്കുന്നത്.

ആത്മം – അപരം

മനുഷ്യനെ കേന്ദ്രമാക്കുന്ന കൊളോണിയൽ യുക്തിബോധപ്രവണതകളിൽ ബോധ, അബോധ മണ്ഡലങ്ങളുടെ ദ്വന്ദ്വാത്മക സൂചകങ്ങളാണ് ആത്മം /അപരം. തന്നിലേക്ക് തന്നെയുള്ള ഒരിടമാണ് ആത്മം (self). അപരം (other) വ്യത്യസ്തതയാണ്. അനന്യത കാഴ്ചയുടെ അർഥം നിർണയിക്കുമ്പോൾ അപരം ആത്മത്തെ പൂരിപ്പിക്കുന്നു. ആത്മം സങ്കല്പനം ചെയ്യുന്ന അപരത്തിലൂടെ ആത്മത്തിൽ വീണ്ടെടുപ്പുകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അപരത്വത്തെ (otherness) അസ്തിത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി കാണുമ്പോൾ ആത്മം അസ്തിത്വം തന്നെയാകുന്നു. എന്നാൽ ആത്മത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിന് അപരത്തിന്റെ ആധികാരികത ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ആത്മത്തിൽ നിന്ന് അപരത്തെ ഒഴിച്ചുകളയുമ്പോൾ അധിനിവേശം സ്ഥാപിതമാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അപരത്തെ കീഴ്പ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ആത്മം സ്വയം സ്ഥാപിതമാകുന്നിടത്താണ് അധിനിവേശം അതിന്റെ പ്രാഥമിക സ്ഥാനം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. ഇത്തരം ലോകബോധത്തിൽ നിന്ന് ഉടലെടുക്കുന്ന അപരത്തിനുമേലുള്ള ആത്മത്തിന്റെ അധിനിവേശം ആത്മത്തിലൂടെ അപരത്തെ നിർണയിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. മൂർത്തമായ മനുഷ്യബന്ധങ്ങളെ അമൂർത്ത ആശയമാക്കിയാണ് ഈ പരികല്പന അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. അധീശത്വമുള്ള ഈ ആശയങ്ങൾ / പ്രകടനങ്ങൾ അധീശത്വമുള്ള സാമൂഹികബന്ധങ്ങളുടെ ആദർശാത്മകമായ ആവിഷ്കാരങ്ങളായി മാറുന്നു. ബോധത്തെ നിർണയിക്കുന്നത് അസ്തിത്വത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടുകളാണെന്ന ധാരണയും ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരത്തിൽ കീഴടക്കലിന്റെയും കീഴടങ്ങലിന്റെയും ആധികാരികതയെ നിലനിർത്തുന്ന ആത്മ /അപരങ്ങളിൽ ആത്മം പൊതുബോധനിർമിതിയിൽ ഉടലെടുക്കുമ്പോൾ അപരം അതിന് ബദലായി മാറുന്നു.

'മനുഷ്യന്റെ അപരമായി പ്രകൃതി, ആണിന്റെ അപരമായി പെണ്ണ്, ആത്മാവിന്റെ അപരമായി ശരീരം, വിചാരത്തിന്റെ അപരമായി വികാരം, പടിഞ്ഞാറിന്റെ അപരമായി കിഴക്ക്, യൂറോപ്പിന്റെ അപരമായി ഏഷ്യ ഇങ്ങനെ പല നിലയിൽ നിർവചിക്കപ്പെട്ട അപരങ്ങളാണ് അധിനിവേശത്തിന്റെ ആധാരതത്വം. അതുകൊണ്ട് അധിനിവേശത്തിനെതിരായ നമ്മുടെ വീക്ഷണത്തിന്റെ, നമ്മുടെ കാഴ്ചയുടെ, നമ്മുടെ ആലോചനകളുടെ കേന്ദ്രമായിരിക്കേണ്ടത് ഈ അപരത്വത്തെ മറികടന്ന് നിൽക്കുന്ന അഥവാ അപരത്തെ ഭേദിച്ച് പോകുന്ന അപരവും ആത്മവും ചേർന്നുവരുന്ന ജീവിതബോധമാണ്' (സുനിൽ പി. ഇളയിടം: 2016:23). ഇത്തരം അപരങ്ങളിലൂടെ മാത്രം സാധ്യമാകുന്ന ഒന്നാണ് ആത്മം. ആത്മത്തിൽ അപരത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞാൽ മനുഷ്യന്റെ അകത്ത് പ്രകൃതി വരും. അപരത്തിൽ ആത്മത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ

കഴിഞ്ഞാൽ ആണിനകത്ത് പെണ്ണ് വരും. പെണ്ണിനകത്ത് ആൺ വരും. യൂറോപ്പിനകത്ത് യൂറോപ്പല്ലാത്ത ലോകങ്ങളും വരും. വികാരങ്ങൾക്കകത്ത് വിചാരങ്ങൾ വരും. ആത്മാവിൽ ശരീരം വരും. ഇത്തരത്തിൽ അപരത്തെ വിഭവസ്ഥാനങ്ങളാക്കി ആത്മവും, ആത്മത്തെ വിഭവസ്ഥാനങ്ങളാക്കി അപരവും നിലവിൽ വന്ന ആത്മ /അപരത്തിന്റെ ചരിത്രം വാസ്തവത്തിൽ പാശ്ചാത്യനാഗരികതയുടെ യുക്തിബോധമാണ്.

മനുഷ്യൻ വിഷയീഭവിക്കുന്ന യുക്തിബോധത്തിൽ ബോധപൂർവ്വമെന്ന് കരുതി ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾക്ക് പിന്നിൽ അബോധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ചില തത്വങ്ങളുണ്ടെന്ന് മനുഷ്യൻ മറക്കുന്നു. സ്വയം പൂർണതയുണ്ട് എന്ന് കരുതിയ ആധുനികതയിലെ അഹമാണ് അവിടെ തകരുന്നത്. 'ആത്മം ഈ ലോകബോധത്തിൽ നിന്ന് അപരത്തിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കുന്നതാണെന്നും വാസനാപരമായി ജന്മപരമ്പരകളിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിവരുന്നതല്ലയെന്നും വരുന്നു' (പി.പവിത്രൻ: 2013:59). ഈ ലോകബോധത്തിൽ നിന്ന് തികച്ചും ഭൗതികവാദപരമായി സ്വാംശീകരിക്കുന്ന ഒന്നായി അഹം മാറുന്നു. അഹം ബോധമാണ്. തിരിച്ചറിവാണ്. ആത്മത്തിന്റെയും അപരത്തിന്റെയും സംഘർഷാത്മകമായ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ ആവിഷ്ക്കാരമാണത്. സാംസ്കാരികനിർമിതികളെയും അവയുൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്ന അനുഭൂതിലോകങ്ങളെയും നിർണയിച്ചുകൊണ്ട് അഹം വർത്തിക്കുന്നു. സാംസ്കാരികതലങ്ങളിൽ ദമനം ചെയ്യപ്പെട്ടതോ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടതോ ആയ ബോധത്തെ വീണ്ടെടുക്കുകയാണ് ആധുനികാനന്തരലോകബോധം. വീണ്ടെടുപ്പുകൾ വർഗബന്ധങ്ങളെയും, വർഗസംഘർഷങ്ങളെയും, നിയന്ത്രിക്കുന്ന ബോധമണ്ഡലങ്ങളുടെ (കൊളോണിയൽ) സാകല്യമാണ്. ആത്മത്തിൽ സൂചിതമാകുന്ന ബോധത്തിന്റെയും അപരത്തെ സാധ്യമാക്കുന്ന വർഗബന്ധങ്ങളെയും/ വർഗസംഘർഷങ്ങളെയും സവിശേഷഘട്ടത്തിൽ ആത്മ /അപരത്തിൽ അവയെ തിരിച്ചെടുത്ത് നിർമിക്കുന്ന വീണ്ടെടുപ്പുകളുടെയും ലോകത്തെയാണ് ഈ തലങ്ങൾ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത്. പരസ്പരബന്ധം പുലർത്തുമ്പോൾ തന്നെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ വ്യാഖ്യാനപ്രക്രിയകളിൽ/സാമാന്യ അർഥങ്ങളിൽ അവ വകഭേദങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അവയെ പുനർനിർമിച്ചെടുക്കുന്നു.

അപരനിർമിതി പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളിൽ

ഏതൊരു സാമൂഹികവിഭാഗത്തിന്റെയും സ്വത്വനിർമ്മാണം നടക്കുന്നത് സ്ഥലകാലനിർണീതമായ അനുഭവങ്ങളിലൂടെ മറ്റ് വിഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് വേർപെട്ട് സ്വയം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിലൂടെയാണ്. അന്യൻ നൽകുന്ന സാമൂഹിക പ്രതിച്ഛായ (image) അത് തിരസ്കരിക്കുന്നു. ഒരേ ജ്ഞാന / വർണവ്യവസ്ഥയുടെ ഇരകൾ എന്ന നിലയിൽ ആത്മബോധം വീണ്ടെടുക്കാനും, പ്രതിരോധ സാമൂഹിക പ്രത്യയശാസ്ത്രം രൂപീകരിക്കാനും അത് തയ്യാറാകുന്നു. ഇവ സ്വത്വത്തിലധിഷ്ഠിതമായി നിലനിൽക്കുന്നു എന്ന തോന്നൽ സൃഷ്ടിച്ച് സ്വത്വപ്രതീതി മറ്റൊരു ആശയത്തെ നിലനിർത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അവിടെ നിശബ്ദമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആത്മത്തിന്റെ രൂപം അപരനിർമിതിയ്ക്ക് കാരണമാകുന്നു. തോന്നലിന്റെ ആഖ്യാനമാതൃകയായിരുന്ന പ്രതീതി സാധാരണ പ്രതിബിംബത്തിനപ്പുറം വർഗവാസനകളുടെ സവിശേഷമായ സാംസ്കാരികബിംബമായി അപരനിർമിതിസ്വത്വങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥ സമസ്യകളിൽ നിന്നും അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും ജനങ്ങളെ അകറ്റി അബോധത്തിന്റെ താത്പര്യങ്ങൾക്ക് കീഴടങ്ങിനിൽക്കുന്ന പ്രതീതിയാഥാർത്ഥ്യം ഒരുതരത്തിൽ അപരനിർമിതിസ്വത്വമാണ്. മനുഷ്യനിലൂ

 ISSN: 2582 - 2594

ടെ അപരനിർമിതിസ്വത്വം വികാസം പ്രാപിക്കുമ്പോൾ അപരമായി മാറുന്നത് മനുഷ്യൻ തന്നെയാണ്. 'പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ' എന്ന കഥയിൽ മനുഷ്യന്റെ ആത്മത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന അപരത്തിന്റെ പ്രതീതിയിലൂടെ ആത്മാപരനിർമിതികളെ വായിച്ചെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ആത്മത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സ്വത്വവും അപരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സ്വത്വവും തമ്മിൽ കലങ്ങുന്നു. ഈ കലക്കങ്ങളുടെ അതിരുകളിൽ നിന്ന് സ്ഥാനഭ്രംശം സംഭവിക്കുന്ന താണ് യഥാർത്ഥ അപരനിർമിതി.

ഏകാന്തസഞ്ചാരിയായ ഒരു തവള മഴവില്ല് വിരിഞ്ഞ് നിന്ന തന്റെ സ്വപ്നലോകങ്ങൾ തേടിനടത്തിയ നീണ്ടയാത്രയ്ക്കിടയിൽ വീണുപോയ കിണറിന്റെ ഇത്തിരിവട്ടത്തിനുള്ളിൽ ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കുന്ന പരിഹാരമില്ലാത്ത ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ /സമൂഹത്തിന്റെ കഥ പറയുന്ന 'പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ'. 'രഹസ്യമാർന്ന ദൂരദേശങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു തീക്ഷ്ണമോഹത്തിൽ വലഞ്ഞും അപരിചിത പുഷ്പങ്ങളുടെ സൗരഭ്യം മനസ്സാ ശ്വസിച്ചും മതിമറന്നും അകലെയേതോ ആകാശങ്ങളിൽ താനറിയാത്ത നക്ഷത്രസംഘങ്ങൾ തുടിക്കു ന്നുണ്ടാവാമെന്നോർത്തു വിഷാദിച്ചും അജ്ഞാതമായ കൊടുമുടിത്താഴ്‌വകളിൽ കണ്ണാടിപോലെ തിളങ്ങിയൊഴുകി പാറകളിൽ പൊടിഞ്ഞുചിതറിപ്പായുന്ന പുഴകളുടെ കിലുക്കം ഹൃദയത്തിൽ ശ്രവിച്ചും കുഴങ്ങി ഒരു ഗ്രീഷ്മകാലാന്ത്യത്തിൽ ഒരു തവള തന്റെ അരുവിയിൽനിന്നു പിടഞ്ഞു കയറി യാത്ര പുറപ്പെട്ടു' (സക്കറിയ: 2012:323). ഇവിടെ ജീവിതത്തെ ജീവനിൽ അപനിർമിച്ച് സ്വപ്നത്തിന്റെയും സമാന്തരതയുടെയുമായ ഒരു ഘടന സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അരികുവത്കരണത്തിലൂടെ ഒരു സമൂഹത്തെ അങ്ങേയറ്റം ജീവിതവിരുദ്ധമാക്കിയ ഇടപെടലുകൾ മനുഷ്യജീവിതത്തെ അതിന്റെ എല്ലാ സ്വാഭാവികതകളിൽനിന്നും അകറ്റിനിർത്തി. ഈ അകറ്റിനിർത്തലുകളാണ് ലോകത്തിന്റെ നിഗൂഢസ്വഭാവത്തെ സ്വപ്നം കാണുവാനും അരുവിയിൽ നിന്ന് പുറപ്പെട്ടുപോകു വാനും തവളയെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. അന്വേഷണത്തിന്റെ താത്പര്യങ്ങളെ യാത്രയിൽ അപരമായി നിലനിർത്തി അടിച്ചമർത്തലുകൾ ആദർശങ്ങളോടും, കീഴ്പ്പെടലുകൾ ശരീരത്തോടും നിരന്തരം ഇടയുന്നു. ആത്മവും അപരവും തമ്മിലുള്ള സങ്കല്പനങ്ങളുടെ കലക്കങ്ങൾ തന്നെയാണ് ഈ ഇടയലുകൾ. പ്രപഞ്ചം അതിന് ബദലാവുകയും കൊളോണിയൽ യുക്തിബോധത്തിൽനിന്ന് മാറ്റിനിർത്തിയ 'മനുഷ്യൻ' അവയിൽ അന്യമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ദുരൂഹസ്വ ഭാവത്തെയും അസ്തിത്വത്തെയും യാഥാർത്ഥ്യത്തെയും അജ്ഞതയെയും കുറിച്ച് ആധുനികത പുലർത്തിയ പ്രതീതിയുടെ ആവിഷ്കാരമായി കഥ മാറുമ്പോൾ തവള മനുഷ്യന് അപരമാകുന്നു.

'ആധികാരികതയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണമാണ് ജീവിതത്തിൽ ആത്യന്തികലക്ഷ്യം എന്നാൽ ഈ ലോകത്ത് അത് അസാധ്യമായിരിക്കുന്നു' (പി.കെ രാജശേഖരൻ: 2007:57). ആധികാരിക മൂല്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ അന്വേഷണത്തെയും അതിന്റെ പരാജയത്തെയും അന്യാപദേശരൂപത്തിലാക്കുകയായിരുന്നു പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങ ളിൽ സക്കറിയ. ആധുനികതാവാദത്തിന്റെ ആശയങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു ക്രമരഹിതമായ ലോകത്ത് യഥാർത്ഥ ക്രമത്തിനും ആധികാരികതയ്ക്കും വേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണം. അതിനെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ ലക്ഷണവും സാക്ഷാത്കാരവുമായി ആധുനികതാവാദം കണ്ടു. എന്നാൽ മൂല്യരഹിതവും ക്രമരഹിതവുമായ ലോകം ആ അന്വേഷണത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ കാഴ്ച പൊട്ടക്കിണറിന്റെ പ്രതിരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമ്പോൾ തവള മനുഷ്യന് അപരമാകുന്നു.

പൊതുസമൂഹത്തിൽനിന്ന് ഒറ്റതിരിഞ്ഞ് മനസിലാക്കപ്പെട്ടവന്റെ സ്വത്വപ്രതിസന്ധിയാണ് ഈ സംഘർഷത്തിൽ കാണുന്നത്. ഇവിടെ നിർമിച്ചെടുക്കുന്ന അപരസ്വത്വം സത്താപരമല്ല ചരിത്രപരമാണെന്ന തിരിച്ചറിവാണ് പ്രധാനം. വ്യത്യസ്തത എന്നത് ആത്മാഭിമാനകരമായ ജനാധിപത്യ നിർമിത സ്വത്വമല്ല എന്ന ബോധമാണ് ചിന്തകൾക്കടിസ്ഥാനം. 'വ്യത്യസ്തതയുടെ അധികാരവത്ക്കരണം ജനാധിപത്യവിരുദ്ധമായ സമീപനമാണ്. വ്യത്യസ്തതയെന്നത് അതായിരിക്കാനുള്ള അവകാശം മാത്രമായാണ് ജനാധിപത്യം നിർവചിക്കുക. അവ സർവാധിപത്യപരമായ വീക്ഷണങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയില്ല. സവർണ്ണതയെപ്പോലും സംഘർഷാത്മകമായ തലത്തിൽ വീക്ഷിക്കേണ്ടുന്നതിന്റെ ആവശ്യകതയെയാണിത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്' (പ്രദീപൻ പാമ്പിരികുന്ന്: 2017:127). കഥയിലെ കിണർ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ്. ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ ഓർമ്മകളും പ്രതീതികളുമാണ് ചരിത്രബോധത്തിൽ / പാരമ്പര്യത്തിൽ ശേഖരിക്കപ്പെടുന്നത്. കിണർ പ്രകൃതിയല്ല നിർമിതിയാണ്. കൊളോണിയൽ സംസ്കാരത്തിന്റെ/ അടിച്ചമർത്തലിന്റെ/ കീഴടക്കലിന്റെ/ കരിങ്കൽ ഭിത്തിയുടെ/ വരേണ്യതയുടെ അധീശത്വപരമായ നിർമിതി. പറ്റിയ ഇടം കണ്ടെത്തി കുഴിച്ചെടുക്കുകയാണ്/ അധികാരം സ്ഥാപിക്കുകയാണ്. കിണറിലകപ്പെടുന്ന വ്യക്തി/ ജനവിഭാഗം തന്റെ ജീവിതംകൊണ്ട് ഒരു സമൂഹ/ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ചരിത്രം നിർമിക്കുന്നു.

സക്കറിയ നിർമിക്കുന്ന കിണർ പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും അധികാരത്തിന്റെയും ധ്വന്യാത്മകമായ അകൽച്ച സൃഷ്ടിച്ച് പകർപ്പുകളിൽ പ്രതികരണത്തെ സങ്കീർണ്ണമാക്കുന്നു. തവള, കരിങ്കൽഭിത്തി എന്നിവയിലൂടെ പ്രതികരണത്തിന്റെ പകർപ്പുകൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. അവയിൽ നിർമിച്ചെടുക്കുന്ന ദ്വന്ദ്വവത്ക്കരണമാണ് സങ്കീർണ്ണതകൾക്ക് വഴിയൊരുക്കുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ അപരമായ തവള (ഉഭയജീവി എന്ന അർഥത്തിൽ) കീഴാളതയെ പ്രശ്നവത്ക്കരിക്കുമ്പോൾ കരിങ്കൽഭിത്തി വരേണ്യതയുടെ രൂപമാകുന്നു. എന്നാൽ കൊളോണിയൽ യുക്തിബോധത്തിന്റെ അപരമായ 'മനുഷ്യനെ' തവള പ്രശ്നവത്ക്കരിക്കുമ്പോൾ അവന്റെ തടസങ്ങൾ അവനായിത്തീരുന്ന സാമാന്യയുക്തിയെ കരിങ്കൽഭിത്തി പ്രശ്നവത്ക്കരിക്കുന്നു. ദേശസഞ്ചാരം ആധുനികതയുടെ യാത്രാവിവരണം എന്ന നിലയിൽ അരുവിയിൽ ജനിച്ച തവള മാറ്റത്തിന്റെ അർഥം അറിയുമ്പോൾ കിണർ വരേണ്യസംസ്കാരത്തിന്റെ നിർമിതി എന്ന നിലയിൽ കീഴടങ്ങലിന്റെ ഒറ്റപ്പെടലുകൾ അറിയുന്നു. അപരത്വം നിർമിച്ച ആത്മബോധം ജീവിത/ മരണത്തിൽ യുക്തിപൂർവ്വം തമ്മിൽ ഇടയുന്നു. ജീവിതം/മരണം, ആത്മം/അപരം എന്നിവ തമ്മിൽ ഇടഞ്ഞ് പ്രതീക്ഷയുടെയും കീഴടങ്ങലിന്റെയും തലങ്ങൾ പ്രകടമാക്കുന്നു. കീഴാളത കിണറിലെ ജീവിതമായി പരിണമിക്കുന്നു. മറ്റൊരർഥത്തിൽ പൊട്ടക്കിണർ, മരിച്ച കിണർ, അന്ധമായ കിണർ, ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട കിണർ, തണുത്ത ഉറവകളെ പ്രസവിക്കാനാവാത്ത പരാജയപ്പെട്ട ഗർഭപാത്രം തുടങ്ങിയ സങ്കല്പനങ്ങൾ അരികുവത്ക്കരിക്കപ്പെട്ടവന്റെ പാരമ്പര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണകളും വരേണ്യവർഗത്തിന്റെ കിണർ/കീഴാള ബോധവുമാണ്. ചത്തയിലകൾ, ശവങ്ങൾ, പൊട്ടപാത്രങ്ങൾ ഇത് അകപ്പെട്ടവന്റെ ദൈന്യതയാണ്. തന്റെ ഉള്ളിലേയ്ക്കുള്ള തവളയുടെ ചാടിമറിയലിലൂടെ ദൈന്യതയുടെ പൂർത്തീകരണവും സാധ്യമാകുന്നു. കിണർബോധം അസ്തിത്വത്തിന്റേതാണ്. എന്നാൽ 'മരണത്തിന്റെ കിണർ അസ്തിത്വത്തെയും ആരായലിനെയും അർത്ഥശൂന്യവും അസംബന്ധവുമാക്കുന്നു. അസംബന്ധമനുഷ്യൻ എന്ന

ISSN: 2582 - 2594

ആശയമാണ് തവളയിലൂടെ പ്രതിരൂപാത്മകമായി കഥാകൃത്ത് അവതരിപ്പിച്ചത്' (പി.കെ രാജശേഖരൻ:2011:989). പാശ്ചാത്യശൂന്യതാവാദത്തിന്റെ സങ്കല്പനം 'പൊട്ടക്കിണറിലെ തവള' എന്ന പരിചിത ബിംബത്തിലേയ്ക്ക് സന്നിവേശിപ്പിക്കുന്നു.

ജലനിരപ്പിലേയ്ക്കുള്ള തവളയുടെ എത്തിനോട്ടം തന്റെ സമുദായത്തിന്റെ ഉണർവിലേയ്ക്കുള്ള എത്തിനോട്ടമാണ്. ഇത്തിരി വട്ടത്തിലും ആഴത്തിലുമുള്ള ഇടം പ്രതീക്ഷകളെ പാടെ നശിപ്പിച്ചു. കർശനപരമായ ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ ഉല്പന്നമാണ് ഇടുങ്ങിയ സ്ഥലകാല സങ്കല്പം. എന്നാൽ പാരമ്പര്യത്തോട് മൗലികവാദപരമായ സമീപനം സ്വീകരിക്കുന്ന തവള. 'പെട്ടെന്ന് വികലശബ്ദത്തോടെ മുകളിലേയ്ക്ക് ആഞ്ഞുചാടി. ആകാശത്തെ വാരിപ്പിടിക്കാനെന്നവണ്ണം വിടർത്തിയ കൈകാലുകളോടെ, തുറിച്ച കണ്ണുകളോടെ, അത് കിണറ്റിനടിയിൽനിന്നും ചാടിയുയർന്നു. നിസഹായതയോടെ താഴെ വന്നുവീണു. പിടഞ്ഞുയർന്നു വീണ്ടും വീണ്ടും ചാടി. ചാടാനുള്ള ശക്തി അവസാനിച്ചപ്പോൾ അത് കരിങ്കൽഭിത്തിയിലൂടെ കയറിപ്പോകാൻ ശ്രമിച്ചു. തല കുത്തി തിരികെ വീണപ്പോൾ മറ്റൊരു വശത്തേക്ക് അന്ധമായി ഓടിച്ചെന്ന് തലയും വയറും നാലുകാലുകളും ആത്മാവിനെത്തന്നെയും ഉപയോഗിച്ച് വീണ്ടും പിടഞ്ഞ് കയറാൻ ശ്രമിച്ചു' (സക്കറിയ:2012:329). എന്നാൽ കരിങ്കൽഭിത്തി അതിനെ ഒരവിശുദ്ധവസ്തുവിനെപ്പോലെ ഉന്തി നീക്കി, അടിച്ച് മാറ്റി. മണ്ണിന്റെ പ്രഹരങ്ങളും കരിങ്കല്ലിന്റെ ക്രൂരതയും ഒന്നുചേർന്ന് അതിനെ നിശ്ചലമാക്കി. അധീശപ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ കീഴാളസങ്കല്പനം തവളയുടെ സ്വത്വത്തെ ദമിതമാക്കുന്നു. ബലപ്രയോഗത്തിലൂടെ കീഴടക്കുന്ന സാമാന്യശാസ്ത്രമാണ് ഇവിടെ അവലംബിക്കുന്നത്. 'എറിയപ്പെട്ടവന്റെ ലോകത്തിൽ നിന്നും മനുഷ്യനു രക്ഷയില്ല. അതിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാനുള്ള ശ്രമം നിഷ്ഫലമാവുകയാണ്. എന്നാൽ ഈ നൈഷ്ഫല്യമോഹത്തിൽ വീണ് തകരാൻ മനുഷ്യവ്യക്തി ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. സൃഷ്ടികളിലൂടെ തന്റെ സ്വത്വം സ്ഥാപിച്ചെടുക്കാൻ അയാൾ ഉദ്യമിക്കുന്നു' (കല്പട രാമചന്ദ്രൻ:1998:142).

എന്നാൽ തന്നെ ചുറ്റിനിന്ന കരിങ്കൽഭിത്തിയും പായൽ വികൃതരൂപങ്ങൾ വരച്ചിരുന്ന കരിങ്കല്ലുകളും അതിനെ ചുറ്റിവരിഞ്ഞ് അടിച്ചമർത്തി. ഇടുങ്ങിയ ഇടവും കരിങ്കൽഭിത്തിയും തവളയിൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കാൻ ഒരുക്കങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നതോടെയാണ് അതിരുകളുടെ ബോധം ശരീരത്തിനുമപ്പുറം പ്രവർത്തനസജ്ജമാകേണ്ട നാവുകളിലേയ്ക്ക് ശ്രദ്ധ തിരിയുന്നത്. 'അതിവേഗം മായുന്ന ഓർമകളെ, മനസിലെ അന്ധകാരത്തിലൂടെ വല്ലപ്പോഴും പാറിപ്പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന ഈ പ്രകാശധാരകളെ അനുധാവനം ചെയ്ത്, വാരിപ്പിടിച്ച, ഒരു വിറയ്ക്കുന്ന നാവുകൊണ്ട്, തവള അവയെ കരിങ്കൽഭിത്തിയിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം ചിത്രീകരിച്ചു. ദിവസങ്ങൾ നീളെ, മനസ് അബോധാവസ്ഥയുടെ വക്കിലിരുന്ന് വിറയ്ക്കും വരെ, അത് അകലെ പറന്ന ഓർമയുടെ ശകലങ്ങളെ പിടികൂടി കിണറ്റിനടിയിലേയ്ക്ക് ആനയിച്ചു. വ്രണപ്പെട്ട, വേദനിക്കുന്ന ഒരു നാവുകൊണ്ട് കരിങ്കല്ലിലേയ്ക്ക് തന്റെ തടവുകാരെ പകർത്തി; പതിപ്പിച്ചു' (സക്കറിയ:2012:330). ഒരു സമൂഹ/സമുദായത്തിന്റെ ചരിത്രം ഇവിടെ അടയാളപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. അടിച്ചമർത്തിയ ഒരു വർഗ്ഗത്തിന്റെ നാവ് പ്രതിരോധമാകുമ്പോൾ പതിഞ്ഞ ശബ്ദങ്ങളെക്കാൾ ഉറച്ച ശബ്ദങ്ങൾ തലമുറയുടെ അവശേഷിപ്പുകളാകുന്നു. പ്രതികരണശേഷി നഷ്ടപ്പെട്ട (ബലപ്രയോഗത്തിലൂടെ അടിച്ചമർത്തിയ) കൂട്ടങ്ങൾക്കിടയിൽ തവളയുടെ നാവ് വരയ്ക്കുന്ന ചിത്രങ്ങൾ പ്രതിരോധത്തിന്റെ അറിയിപ്പുകളാണ്. തവള അനുഭവത്തിലൂടെ അറിഞ്ഞ ഓർമകളും നാവ് കരിങ്കല്ലിൽ വരച്ച

ഓർമകളും തമ്മിൽ കലങ്ങുന്നു. ഈ കലക്കങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അന്തരം ആത്മവും അപരവും തമ്മിലുള്ള അന്തരം തന്നെയാണ്. ശരീരവും ആത്മാവും കൊണ്ട് തവള അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ ഓർമകളെ കാലഘട്ടവും കരിങ്കല്ലും നിശബ്ദമാക്കി. എന്നാൽ തളരുന്ന ശരീരത്തിലെ ഉറച്ച മനസിന്റെ പ്രവർത്തനം കരിങ്കല്ലിലെ നിഴൽചിത്രങ്ങൾ തന്നെയായിരുന്നു. ഇത്തരം കാഴ്ചപ്പാടുകളിലൂടെയാണ് 'കാഴ്ച' എന്ന വസ്തുതയെ പ്രശ്നവത്ക്കരിച്ച് ദൃഷ്ടാന്തകഥകൾ അനുഭൂതിവത്ക്കരിക്കുന്നത്. 'അതിനുമപ്പുറം മറ്റൊരു ലോകമുണ്ടാക്കാൻ തനിയ്ക്ക് കഴിയില്ല എന്ന വിശ്വാസത്തെ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഇതാണ് തന്റെ ലോകമെന്ന് അയാൾ വിശ്വസിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു' (കല്പട രാമചന്ദ്രൻ: 1998:142). കേവലമനുഷ്യന്റെ ഈ അസ്തിത്വസമസ്യയെ കഥ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. അസ്തിത്വത്തിന്റെ ഈ തീവ്ര ആവിഷ്കരണത്തിൽ സ്വപ്നവും/യാഥാർത്ഥ്യവും, ഭൂതവും/ വർത്തമാനവും, ആത്മവും/അപരവും, ജനനവും/മരണവും, വരേണ്യതയും/കീഴാളതയും, രാത്രിയും/ പകലും, അകവും/പുറവും, ഭൂമിയും/ആകാശവും തമ്മിൽ സംഘർഷങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച് ഉപേക്ഷിച്ച ലോകത്തിന്റെയും മനുഷ്യൻ (കൊളോണിയൽ ബോധം) സൃഷ്ടിച്ച ലോകത്തിന്റെയും ഭാഗമായ കിണറിൽ തവള മരണ(ശരീരം മാത്രം)ത്തിന് കീഴടങ്ങുന്നു. ഇവിടെ മരണം കീഴടങ്ങലല്ല പ്രതിരോധമാണ്. ഒരു ജനതയുടെ പ്രതിരോധം. കീഴാളസംസ്കാരത്തിന്റെ ആത്മാഭിമാനബോധത്തിൽനിന്നും, പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നും, അടിച്ചമർത്തലുകളിൽനിന്നും രൂപപ്പെടുന്ന പ്രതിരോധത്തിന്റെ ബദൽ ജ്ഞാന സൗന്ദര്യവ്യവസ്ഥകളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. അത് സമത്വസാധ്യതയുള്ള തുല്യസാമൂഹിക ഘടകങ്ങളാണ്. ജാതി/വർണ്ണ സങ്കല്പം ഈ സമത്വത്തെ തത്വശാസ്ത്രപരമായി അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. 'അധികാരശക്തികൾ നൽകിയ പ്രതിബിംബങ്ങളുടെ പൂർണ്ണമായ തിരസ്കാരത്തിന്റെ സ്വയം നിർവചിക്കലാണതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. അതുവഴിയായി വ്യവഹാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഘടകങ്ങൾ കീഴ്മേൽ മറിയുന്നു' (പ്രദീപൻ പാമ്പിരികുന്ന്: 2017:118-19).

'അപ്പോൾ അത് തന്റെ തല താഴ്ത്തി, ചിതറിക്കിടന്ന അസ്ഥികൾക്കിടയിലൂടെ നീങ്ങിച്ചെന്ന് കരിങ്കല്ലിലെ ഒരു വിള്ളലിനുള്ളിലേയ്ക്ക്, അതിന്റെ അന്തരാളരഹസ്യങ്ങളിലേയ്ക്ക്, തന്റെ ദേഹത്തെ വലിച്ച് കയറ്റി. അവിടത്തെ ഇരുട്ടിൽ മണ്ണിനോടും കരിങ്കല്ലിനോടും ചേർത്തു തന്റെ ദേഹത്തെ അടക്കിവച്ച് ചത്ത ഇലകളുടെ ഗന്ധം തന്നെ പിൻതുടർന്ന് വന്നത് ശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് അത് അല്പമൊന്ന് വിങ്ങി. പിന്നെ അതിന്റെ സ്വരം ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് പറയാനാരംഭിച്ചു. "ഇതാണ് ലോകം. ഇതാണെന്റെ ലോകം. ഇതുമാത്രം. വേറെ ലോകമില്ല." കുറേ കഴിഞ്ഞ് എല്ലാം നിശബ്ദമായി' (സക്കറിയ: 2012:331). ഒരു ജനതയുടെ പ്രതിരോധം ശരീരം/മരണം കൊണ്ട് അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന തവള അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവരുടെ നിർമിതിയാണ്. 'ആത്മത്തിനും അപരത്തിനുമിടയിലുള്ള അനന്തമായ രൂപാന്തരസാധ്യതകൾകൊണ്ട് ജീവിതത്തിനു നിർമിച്ചു നൽകുന്ന കല്പിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളായി പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ മാറുന്നു' (ഷാജി ജേക്കബ്:2015:22). ഇത്തരത്തിൽ താറുമാറാകുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളാണ് സക്കറിയ ശേഖരിക്കുന്നത്.

അപരനിർമിതിയുടെ അടയാളപ്പെടുത്തലുകളായ 'പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ' എന്ന കഥയിൽ തവള ദമിതമായ മനുഷ്യനെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. അവസാനവാക്കായി പരിണമിക്കാതെ മറ്റൊരു ആശയത്തിന്റെ തുടക്കം എന്ന രീതിയിലാണ് അപരനിർമിതിയുടെ ഉപയോഗം

 ISSN: 2582 - 2594

സാധ്യമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഈ സാധ്യതകളിലൂടെ മൂർത്തവും അമൂർത്തവുമായ ആശയങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു തുറന്നാട്ടം മാത്രമായി അപരനിർമിതിയെ പറയുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. ബഷീർ, എം.എം., (2014), ചെറുകഥ എഴുതുമ്പോൾ, തൃശ്ശൂർ: കേരളസാഹിത്യഅക്കാദമി.
2. ബഷീർ, എം.എം., (2015), മലയാളചെറുകഥാസാഹിത്യചരിത്രം (ഭാഗം ഒന്ന് 1888- 1950), തൃശ്ശൂർ: കേരളസാഹിത്യഅക്കാദമി.
3. പി.സി., കൃഷ്ണൻ, (2017), ചെറുകഥയിലെ അപരപ്രതീതിസ്വത്വങ്ങൾ സക്കറിയയുടെ തെരഞ്ഞെടുത്ത കഥകളെ അവലംബിച്ചുള്ള പഠനം (എം.ഫിൽ ഗവേഷണ പ്രബന്ധം), വാക്കാട്: തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ മലയാളസർവകലാശാല.
4. രാമചന്ദ്രൻ, കല്ലട, (1998), ആധുനികരുടെ കഥാപ്രപഞ്ചം, കൊല്ലം:ഇംപ്രിന്റ് ബുക്സ്.
5. അപ്പൻ, കെ. പി., (1999), കഥ ആഖ്യാനവും അനുഭവസത്തയും, കോട്ടയം: ഡി.സി.ബുക്സ്.
6. അപ്പൻ, കെ. പി., (2006), "പാരമ്പര്യശ്രുതിയുണർത്തുന്ന ആഖ്യാനശൈലി" (അവതാരിക), സക്കറിയയുടെ തിരഞ്ഞെടുത്ത കഥകൾ, തൃശ്ശൂർ : കറന്റ്ബുക്സ്.
7. കെ.ഇ.എൻ., (1999), കറുപ്പിന്റെ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, കോഴിക്കോട്: ലിപി പബ്ലിക്കേഷൻസ്.
8. കൊച്ച്, കെ.കെ., (2005), വായനയുടെ ദലിത് പാഠം, കോഴിക്കോട്: പൂർണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്.
9. രവികുമാർ, കെ. എസ്., (2008), കഥയുടെ കഥ, തിരുവനന്തപുരം: ദേശാഭിമാനി ബുക്ക് ഹൗസ്.
10. പവിത്രൻ, പി., (2013), എം.എൻ വിജയൻ എന്ന കേരളീയ ചിന്തകൾ, കണ്ണൂർ: കൈരളി ബുക്സ്.
11. പാമ്പിരികുന്ന്, പ്രദീപൻ, (2017), ദലിത് പഠനം സ്വത്വം സംസ്കാരം സാഹിത്യം, തിരുവനന്തപുരം: കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്.
12. രാജശേഖരൻ, പി.കെ., (2011), ഏകാന്തനഗരങ്ങൾ ഉത്തരാധുനിക മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, കോട്ടയം: ഡി.സി.ബുക്സ്.
13. രാജശേഖരൻ, പി.കെ., (2007), കഥാന്തരങ്ങൾ, കോട്ടയം: മാതൃഭൂമിബുക്സ്.
14. രാജകൃഷ്ണൻ, വി., (2002), ചെറുകഥയുടെ ഛന്ദസ്സ്, കോട്ടയം: ഡി.സി.ബുക്സ്.
15. ജേക്കബ്, ഷാജി, (2015), "ആത്മത്തിനും അപരത്തിനുമിടയിൽ ആധുനികതയുടെ കാമനാഭൂപടങ്ങൾ" (അവതാരിക), മൃഗപക്ഷിപ്രാണി കഥകൾ, കണ്ണൂർ: കൈരളി ബുക്സ്.
16. സക്കറിയ, (2012), സക്കറിയയുടെ കഥകൾ, കോട്ടയം: ഡി.സി.ബുക്സ്.
17. ഇളയിടം, സുനിൽ പി., (2013), ദമിതം ആധുനികതയുടെ രാഷ്ട്രീയ അബോധം, തിരുവനന്തപുരം: കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്.
18. ഇളയിടം, സുനിൽ പി., (2016), ആത്മം അപരം അധിനിവേശം, കേരള: ഐ ബുക്സ്.